

Thì ra M tôi cũng đã nh n ra cái qu n h n m c may b ng lá C Qu c Gia và đi u mà M tôi quan tâm nhi u h n là lá c , ch không ph i t b c rách !

M tôi ch là m t th ký th ng cho m t công s Sài Gòn tr c năm 1975. Vào cái tr a ngày 30/04/1975, khi bi t ch c mi n Nam đã th t th và Vi t c ng đang t t ti n vô Sài Gòn, M tôi ng m t y lá C Qu c Gia, b vô chi c thau đ ng v n th ng đ đ t vàng b c trong các đ p cúng gi trong gia đình, r i đem xu ng b p, th p ba cây nhang lâm râm kh n vái tr c khi ch a đ t. Lúc đó chúng tôi cũng bi t vi c c t gi nh ng gì thu c v ch đ cũ s mang t i tai ho cho gia đình, hu ng chi là lá C Qu c Gia, nên M tôi ph i đ t đi ; nh ng nh ng đi u mà M tôi gi i thích sau đó v vi c kh n vái tr c khi đ t lá c mang m t ý nghĩa khác h n mà su t đ i tôi không quên đ c. M tôi nói :

- « Bi t bao nhiêu anh chi n sĩ qu c gia đã ch t đ i lá c ni, ch vì th i th mà mình ph i đ t đi, mình cũng ph i xin phép ng i ta m t ti ng ! ».

Th r i, nh ng năm tháng s ng đ i ch đ c ng s n b t đ u đ n v i ng i dân mi n Nam . Nh bao nhiêu gia đình khác, gia đình tôi ng ngác, bàng hoàng qua nh ng chi n đ ch, chính sách liên ti p c a Vi t c ng. H t “chi n đ ch đ i ti n”, “chính sách ng th c, h kh u”, đ n “chính sách h c t p c i o đ i v i ngu quân, ngu quy n”, “chi n đ ch đánh t s n m i b n”, «chính sách kinh t m i» ... và nhi u n a không k h t. Ai nói Vi t c ng ngu ng c, ch riêng tôi thì th y h ch vô đ o đ c và kém văn hoá, k thu t; ch th đ n chính tr thì th t cao thâm ! Chính sách nào c a Vi t c ng cũng làm cho ng i dân mi n Nam kh n đ n, chìm sâu con ng i đ n t n b n đen.

Đ u tiên là «chi n đ ch đ i ti n», h phát cho m i gia đình m t s ti n b ng nhau, nh v y m i gia đình đ u nghèo nh nhau, không ai có th giúp ai đ c. H tuyên b vàng, b c, quý kim , đá quý là thu c tài s n c a Nhà N c, ai mua, bán, c t gi thì b t ch thu.

K đ n là «chính sách h kh u», t c là m i gia đình ph i kê khai s ng i trong gia đình đ đ c mua ng th c (t c là g m khoai, s n và g o m c) theo tiêu chu n, nghĩa là m i ng i (mà h gi i là «nhân kh u») đ c 13 kg ng th c m i tháng.

Bao vây nh v y v n ch a đ ch t, Vi t c ng sau đó còn ban hành nh c m ng i dân mang g o và các lo i hoa màu khác t vùng này sang vùng khác, b t k là buôn bán hay ch là đ cho bà con, con cháu. Thành th các vùng thôn quê mi n Nam (v n đ th a lúa g o) mà lúc b y gi cũng không th đem cho bà con, con cháu thành ph ; nhi u bà n i, ngo i ph i gi u g o trong lon s a guigoz đ đem lên thành ph nuôi con cháu b b nh ho n, đau m ...

Nh v y là h đã hình thành m t cái chu ng gia-súc-ng i kh ng , con v t-ng i nào ngoan ngoãn thì đ c cho ăn đ đ s ng, con nào đi ra kh i cái chu ng đó thì ch có ch t đ i. Chính sách này còn cao thâm ch mà mi n Nam ngày tr c không có là không th có cái vi c «các má, các ch nuôi gi u cán b gi i phóng trong nhà» nh Vi t c ng đã đ mi ng, ph nh ph ng i dân tr c đây.

Mẹ Tôi & Lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ

Tác Giả: Nguyễn Kiên

Chúa Nhật, 18 Tháng 7 Năm 2010 06:48

Ba tôi rồi cũng đi tù «cải tạo» như bao nhiêu sĩ quan, công nhân miền Nam khác, Mẹ tôi ở lại một mình phải nuôi bầy con nhỏ. Bây giờ mỗi khi hỏi tôi về những ngày đi đày, tôi vẫn thấy hối, nếu mình là mẹ mình hỏi đó, liệu mình có thể bán những trái tim mình để mua nuôi chăm sóc trong tù và nuôi một đàn con đời này không? Trong lòng tôi vẫn luôn có một bông hồng thơm phảng phất dành cho Mẹ tôi và những người như Mẹ tôi đã đi qua những ngày khốn khổ kia.

Tôi một công nhân công nghiệp Mẹ tôi trở thành “bà bán chổi tre” (bán các đồ dùng trong nhà để mua gạo ăn), rồi sau khi kiếm được chút tiền đã “tiền lên” thành một «bà bán vé số, thu mua lá lờ» đàng đàng. Thế đó, cái thế chi mà khốn khổ! Mẹ tôi buôn bán được vài bữa thì phải tìm nghề vì hỏi khi có «chính sách làm sạch lòng, là đàng»», công an đuổi bắt những người buôn bán vặt như Mẹ tôi, thì phải đi qua “chính sách” rồi mới ra buôn bán lại được. Có khi Mẹ tôi đi xe vô nhà số nhà không có, nên phải đi, hỏi ra mới biết Mẹ tôi bị quân lính bắt, bắt hết về.

Thế bây giờ, do chính sách «bùn cùng hoá nhân dân» của Việt Cộng đã tạo ra những tên lính mạnh, trộm cướp như những người. Có tên lính gọi Mẹ tôi đi vé số trúng mà kẻ thật là vé số công số, vậy là Mẹ tôi chết về; có tên lính về hỏi mua nguyên một gói thuốc lá Jet (thế đó người ta thường mua một, hai điếu thuốc lá, nên bán được nguyên gói thuốc là một ngày), thế rồi hỏi xin xe bao nhiêu một điếu, rồi giờ bắt đi, trở gói thuốc lá, chổi và một điếu thuốc, vài ngày sau Mẹ tôi mới biết là lính đã tráo gói thuốc đi!

Một buổi tối, tôi ra ngoài chợ phố Mẹ tôi đi xe thuốc vô nhà, thì có một anh bắt đi, còn trẻ con tuối tôi, đi nón cối, mặc áo thun ba lỗ, quần xà lỏn (chức là đóng quân đầu gối đó) đến mua thuốc lá. Hỏi đó, bắt đi Việt Cộng giờ, không mang quân hàm nên chăm sóc là công nhân, chăm đoán là anh nào trẻ, một mày ngơ ngơ là bắt đi thường, công nhân, anh nào ngơ ngơ là tù, một mày thâm hiểm, quần queo như một chuột thì có thể là công an hay chính trị viên ...

Anh bắt đi hỏi mua 3 điếu thuốc Vàm Cỏ, rồi đưa ra tờ giấy một đồng đã rách chổi còn hỏi một nửa. Mẹ tôi nói:

- «Anh đi cho tôi bán khác, tôi rách rồi, người ta không ăn».

Anh bắt đi trở mặt bưng đi số một, cao giọng như nhùng:

- «Chúng tôi chưa tuyên bố là tiền này không tiêu được!».

À, thì ra những người con Việt Cộng này cũng bắt lên giấy công của kẻ chính trị, giấy công của kẻ nhân danh một chính quyền! Lúc này tôi mới thấy cái quần xà lỏn màu vàng mà lính đang mặc được may bằng lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ! Mẹ tôi nhìn lính nhìn thấy tiền rách và đưa cho lính 3 điếu thuốc. Khi lính đã đi xa, Mẹ tôi vào bán vé số và nói như để cho tôi nghe:

- «Thôi kẻ, một đồng bán, cái này làm chi cho một... Hỏi mua cái quần... làm chi nữa, thường trẻ rồi thì thôi, số người ta làm chi nữa, con hí?».

Thì ra Mẹ tôi cũng đã nhìn ra cái quần lính mặc may bằng lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ và điếu mà Mẹ tôi quan tâm như lính là lá cờ, chứ không phải tờ bán rách!

Khi Việt Cộng mới chiếm miền Nam, nhiều người về những Việt Cộng cũng là người Việt, không hề có đầy đủ những ngòi súng. Những người năm tháng sống dưới chế độ công nhân, tôi hiểu ra

Mẹ Tôi & Lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ

Tác Giả: Nguyễn Kißn

Chúa Nhật, 18 Tháng 7 Năm 2010 06:48

Chúng tôi cùng xem dân miền Nam như kẻ thù muôn kiếp, họ tởm cho họ là phe chißn thắng « vå vàng » và có quyßn cai trị tåt đßi đßm dân xem như không cùng chủng tộc này.

Một hôm, đang ngồi bán thuốc lá, Mẹ tôi tới tởm vô nhà, kêu đứa em tôi ra ngồi bán thuốc đi có việc gì đó. Mẹ tôi lúc sau Mẹ tôi trở về và kể cho chúng tôi một câu chuyện thật ngộ nghĩnh. Mẹ kể :

- « Mẹ đang ngồi ngoài đó thì nghe mấy bà rủ nhau chåy đi coi ngôi nhà ta treo Cờ Vàng Cờ Xanh Cờ Đỏ trên ngôi nhà. Té ra không phải, có cái bao ny-lông màu vàng có dải đỏ, chåc là gió thổi đi måc tuåt trên ngôi nhà cao lắm, ngôi nhà ta tưởng là Cờ Vàng Cờ Xanh Cờ Đỏ. Mà lũ lũ må con, có con chó nó cå dåm lên cây mà såa ra về mång rủ lũ må, rủ a må lũ, chåc là đi må tråi rồi ! ».

Mẹ tôi là vậy đó, bà hay tin đồn đoán, nhưng chính ra là Mẹ tôi nhìn mấy việc bình thường tình cảm trong lòng mình.

Thời gian trôi mãi không ngừng ... Cuộc cùng rồi Ba tôi cũng may mắn sống sót trở về sau gần 10 năm trong lao tù cộng sản, Mẹ tôi vẫn bán thuốc lá, chúng tôi sau nhiều lần bị đánh råt đåi Håc, đành phải tìm việc vất vả kiếm sống. Đôi khi tôi thấy, cuộc đời mình sống ra sao, liệu mình có thể có một mái gia đình, vài con như bao người khác không trong khi mà cộng gia đình mình không hề thấy một con đường nào trước mắt để vươn lên, để sinh sống với một trung bình ! ? « Mẹ ơi ngôi nhà sinh ra đứa bình thường ... và ai cũng được quyßn mưu cầu hạnh phúc... » câu này nghe có vẻ hiển nhiên và dễ dàng quá; nhưng phải sống đời để chờ đợi cộng sản, việc gì cũng bị truy xét lý lịch đời ba đời, mấy trăm năm thåa ý nghĩa và hiểu được vì sao người ta dùng câu này để må đåu cho bọn Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền bất hạnh.

Một ngày khoảng đầu năm 1990, công an phải ngừng đời đứa a cho Ba tôi một tờ giấy có tiêu đề và đóng dấu của Công An Thành Phố, nội dung vẫn vẫn “đời làm việc”. Gia đình tôi lo sợ là Ba tôi sẽ bị bắt vô tù, Ba tôi thì lo lắng lo lắng måc áo ra đi, hình như các ông « sĩ quan håc tåp » về đời trở thành triåt gia, bình thường chấp nhận thực tế. Hay là thân phận của con cá nåm trên thuyền, thôi thì mưu nå bắt mọi thứ tuå ý.

Rồi Ba tôi về nhà với một tin vui mà cả nhà tôi có niềm vui cũng không thấy được, công an thành phố kêu Ba tôi về làm đời nåp cho Sở Ngoại Vå vì gia đình tôi được Nhà Nước “nhân đạo” cho đi định cư ở Hoa Kỳ ! Thật không sao kể xiåt niềm vui mừng của gia đình tôi với tin này, đang một cuộc sống tuy vất vả nhưng quê nhà mà nay được ra đi đời một quốc gia tự do, giàu mạnh nhất thế giới ! Nhưng ngày sau đó lũ cũng là Mẹ tôi đi vay mượn, bán hàng món đồ cũ cùng trong nhà chờ đợi có tiền làm bản sao photocopy các giấy tờ “Ra Tråi” của Ba tôi, khai sinh của chúng tôi, đóng tiền cho “Đåch Vå”... để làm thủ tục xuất cảnh.

Chỉ khoảng 6 tháng sau là gia đình tôi lên máy bay để bay qua trên chuyến tiếp bên Thái Lan. Tôi lên máy bay, ngồi nhìn xuống phi trường Tân Sơn Nhåt dưới kia mà niềm vui mừng trào ra không ngăn được. Thật là hạnh phúc này của tôi, thành phố Sài Gòn này của tôi, niềm vui mà tôi sinh ra và lớn lên, một lát nữa đây sẽ vĩnh viễn rời xa, bao nhiêu vui buồn này đây, mai sau chỉ còn trong ký niệm ! Tôi quay lại nhìn thấy Ba tôi một không vui buồn gì cả, còn Mẹ tôi thì nhåm måt nhå đang cầu nguyện và Mẹ tôi cảm nhận một niềm hạnh phúc trong suốt chuyến bay cho đời khi đặt chân xuống Thái Lan, Mẹ tôi mỉm cười nói :

- “Bây giờ niềm tin là mình thoát rồi !”.

Mẹ Tôi & Lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ

Tác Giả: Nguyễn Kiên

Chúa Nhật, 18 Tháng 7 Năm 2010 06:48

Sau khoảng 3 tuần ở Thái Lan, gia đình chúng tôi lên máy bay qua Nhật, rồi đi máy bay, bay đến San Francisco, Hoa Kỳ.

Ngày đầu tiên đến Mỹ, đầu óc ngổ ngàng của con chị đi siêu thị của người Việt, thầy cô Việt Nam bay phớt phớt trên mái nhà, Mẹ tôi nói:

- « Úi chao, lâu lắm mình mới thấy lá cờ ni, cái Cờ Quốc Gia của mình rằng mà hôm nay nhìn lành, đẹp thế này há? ».

Rồi Mẹ kêu tôi đi hỏi mua cho mẹ một lá Cờ Quốc Gia bằng vải, đem về cột vào ngăn trên trong tủ quần áo.

Chúng tôi đến trường học tiếng Anh, cô nhà đầu ghi tên học College, Mẹ tôi cũng đi học College nữa và xem ra bà rất hứng thú với các lớp ESL (English as a Second Language); đầu tiên là các lớp có viết essays (luận văn).

Mẹ tôi viết luận văn rất ngắn gọn, thí dụ đề tài là « Bạn hãy nói các điểm giống nhau và khác nhau của một số việc gì đó giữa nước Mỹ và nước của bạn » thì Mẹ tôi liệt kê Việt Nam lá Cờ Quốc Gia. Ý Mẹ tôi (mà chắc chị có mình tôi hiểu đúng) là nước Việt Nam có đến hai lá cờ khác nhau với hai chế độ thống trị khác nhau mà người Mỹ thì này hay người khác thì Việt Nam là có sao vàng của Việt Cộng; trong khi lá cờ đó không phải là lá cờ thiêng liêng của người Việt thì Mẹ. Rồi rác trong suốt bài luận văn dài tràng giang đổ hỏi của Mẹ tôi là những mẫu chuyện thật mà Mẹ tôi đã trải qua suốt thời gian sống dưới chế độ Việt Cộng. Mẹ tôi kể là mẹ thầy bà giáo Mẹ tôi dạy mê (tôi nghĩ có lẽ là bà giáo Mẹ sống ở nước ngoài, dân chúng không thầy giáo là có những chuyện chà đạp, bóc lột con người như thế dưới chế độ Cộng Sản). Khi bài được trình bày, tôi cũng đọc bài luận của Mẹ tôi xem thì thầy bà giáo phê chỉ chút ngoài kia không biết bao nhiêu là chế độ: « interesting! », « Narrative », « I can't believe it! » ... và cuối cùng bà cho một điểm "D" vì ... là đúng!

Cuộc sống chúng tôi đến trường học, vô Địch Hịch, lấy được bằng cấp, công việc, rồi đi làm, cuộc sống theo tôi nghĩ là quá hạnh phúc rồi. Đó đó, có anh chàng Trần Trần nào đó ở miền Nam California, tự nhiên gặp chúng tôi đem treo lá cờ sao vàng của Việt Cộng trong tủ quần áo của anh ta làm cho người Việt quanh vùng nơi gặp, đem bào đem ngàn lá Cờ Quốc Gia, nhìn vàng ba sọc đỏ đến biểu tình trình bày tình hình anh ta suốt mấy ngày đêm. Mẹ tôi ngay lập tức chăm chú xem trên truyền hình và nói với tôi:

- « Tình thế của người ta còn cao lắm chứ, mai một đây mà thôi thì phải biết! »

Ý Mẹ tôi nói là sau này khi không còn Cộng Sản ở Việt Nam nữa thì chế độ bào sứt hận hoan trọng treo lên cờ rờng Cờ Quốc Gia chứ không phải chế độ này đâu.

Thời gian trôi nhanh quá, chúng tôi đã xa quê hương gần 20 năm, Việt Cộng vẫn còn đó, vẫn cai trị đất nước tôi. Sau này do chúng tôi, kể cả cha chúng tôi nữa, đầu óc xong và ra đi làm, không ai có thể chế độ Mẹ tôi đi học ESL nữa nên Mẹ tôi phải ở nhà thuê thời gian mình, buồn lắm. Có lần tôi hỏi mẹ có muốn về Việt Nam một chuyến thăm bà con không, Mẹ tôi nói: - « Không, về làm chi, rồi mình như là cũ, mình thêm buồn; khi mô mà hoà bình rồi thì mình về! »

Mẹ Tôi & Lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ

Tác Giả: Nguyễn Kiên

Chúa Nhật, 18 Tháng 7 Năm 2010 06:48

Ý mẹ nói “hoà bình” nghĩa là khi không còn công sự nữa.

Rồi Mẹ tôi bệnh, đưa vào nhà dưỡng, bác sĩ chẩn đoán Mẹ tôi bệnh ung thư phổi, cho vào nhà dưỡng Hospice Care để chăm sóc (Hospice là các tổ chức thiện nguyện không có lợi nhuận, nhiệm vụ của họ là cung cấp phương tiện, thuốc men miễn phí nhằm giảm đau đớn cho những người bệnh không còn cứu chữa được nữa). Mẹ tôi mất không lâu sau đó. Mẹ nằm liệt giường suốt những ngày này và vĩnh viễn không còn nhìn thấy quê hương mình nữa.

Trong lúc lúc giờ yên tĩnh để làm khai tử cho mẹ, tôi tìm thấy chiếc ví nhỏ mà Mẹ tôi vẫn thường dùng để đựng ít tiền và các giấy tờ tùy thân như thẻ an sinh xã hội, thẻ căn cước ... Trong chiếc ví là Lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ bệnh giấy, chiếc bệnh chiếu chiếu tín dụng mà có lẽ Mẹ tôi đã cất ra từ chiếc túi báo nào đó. Tôi bối rối xúc động, thì ra Mẹ tôi vẫn giữ mãi Lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ bên mình, có lẽ lá cờ vàng hiên lành này đối với Mẹ tôi cũng thiêng liêng như linh hồn của những người đã khuất.